

ΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΘΗΛΕΩΝ (3ο Γυμνάσιο Καβάλας) ΞΕΔΙΠΛΩΣΕ ΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ 80ΧΡΟΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ 1936-2015

Χθες στην αυλή του Θηλέων δεν υπήρχε ηλικία, μόνο συμμαθήτριες.....

ΤΗΣ ΒΙΒΗΣ ΣΟΦΙΑΝΟΥ

Με μια μεγαλειώδη γιορτή το ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΘΗΛΕΩΝ ΚΑΒΑΛΑΣ γιόρτασε το απόγευμα της Τετάρτης τα 80 χρόνια δημιουργίας του και λειτουργίας του συγκεντρώνοντας στην ίδια αυλή όλο τον γυναικείο πληθυσμό της πόλης που μορφώθηκε στην Β/θμια Εκπαίδευση περνώντας από τις αίθουσές του. Χιλιάδες κορίτσια πήραν την τότε δύσκολη αλλά πολύ καλή μόρφωση των γυμνασιακών χρόνων που κράτησαν, συμπλήρωσαν με πανεπιστημιακές σπουδές, που την χρησιμοποίησαν στη δουλειά τους, ή στη μεταλαμπάδευση γνώσεων στα παιδιά τους. Σε κείνη την αυλή δεν υπήρχε ηλικία, παρά μόνο οι χαρούμενες ανέμελες συμμαθήτριες και καθηγητές. Δεν είχε σημασία ο χρόνος, ούτε το πέρασμά του. Σημασία είχε η παρουσία και οι θύμησες. Ο εορτασμός των 80 χρόνων του Γυμνασίου Θηλέων ξεσήκωσε συναισθήματα και μνήμες που ίσως η δύναμή τους τις κρατούσε ζωντανές ή και τις έκλεισε στο vintage συρτάρι. Χθες όμως άνοιξαν την κλειδαριά και αναβίωσαν, παιχνίδια, ζαβολιές, κοπάνες, έρωτες, χτυποκάρδια, κρυφά ραντεβού στην γωνία, αγωνία στις εξετάσεις, χοροεσπερίδες χωρίς την ποδιά, το κοκκαλάκι των μαλλιών στην τσέπη μετά τοσχόλασμα..... Αναβίωσε εκείνο το μελίσσι που τρέλαινε τον κόσμο στα διαλείμματα. Ακουγόταν σχεδόν τα ίδια λόγια που περνούσαν λες αέρας τον χρόνο, μπερδεμένα με την δύσκολη ζωή του σήμερα. Οι αγκαλιές των μαθητριών με τους καθηγητές και τις καθηγήτριες ήταν αβίαστες. Πέρα από τις αντιπάθειες ή τις συμπάθειες που ήταν έντονες

τότε . Η χαρά στα μάτια και των δύο ήταν έκδηλη. Το μόνο που μετρούσε ήταν “σ' ευχαριστώ για όσα μου δίδαξες” “ σ' ευχαριστώ που με θυμάσαι και με τιμάς “!

Η οργάνωση της εκδήλωσης αυτής ήταν μια ιδέα των καθηγητριών Νταβέλα Αναστασία και Τοραμανίδου Μαριάνθη. Τον υπόλοιπο ρόλο τον έπαιξαν οι σημερινοί μαθητές, που μέσα στην αυλή έβλεπαν την γιαγιά τους,την μητέρα τους να μπλέκουν γλυκά το παρελθόν και το παρόν. Το πρόγραμμα που ετοίμασαν άρχισε με το χτύπημα του κουδουνιού. Εκείνου του κουδουνιού, που σήμαινε, “θα σηκωθώ στο μάθημα ή θα την γλυτώσω”; “θα μπορέσω να αντιγράψω το σκονάκι μου”; “θα τον δώ σήμερα να με περιμένει απ έξω στο σχόλασμα”; Το χτύπημα του κουδουνιού που αστραπιαία πέρασε μνήμες, συνοδεύτηκε απο τον χειροκρότημα όλων των κοριτσιών, του χθες και του σήμερα.

Η εκδήλωση άρχισε με τραγούδι νοσταλγικό και ομιλίες από την Δήμαρχο κ Δήμητρα Τσανάκα, του προϊσταμένου Β/θμιας εκπαίδευσης κ Απόστολου Βαγενά, ενώ διαβάστηκε το μήνυμα του Περιφερειάρχη κ Θόδωρου Μαρκόπουλου.

“Νοσταλγικές εικόνες" προβάλλονται συντροφιά με τις νότες της χορωδίας

Το μουσικό πρόγραμμα των μαθητών ήταν εξαιρετικό, με τραγούδια από την χορωδία του σχολείου και την ορχήστρα που αποτελείτο από αρμόνιο, βιολί, κιθάρα, και φωνές. Ακούστηκαν αγαπημένα τραγούδια των Μίκη Θεοδωράκη, Λίνου Κόκκοτου, Γιάννη Σπανού, Χ. Βασιλειάδη, Μ.Γκανά, Δασκαλόπουλου, σε μουσική Θεοδωράκη, Ζαμπέτα, Κουγιουμτζή και διαβάστηκε το ποίημα του

Κωστή Παλαμά “ΣΤΟΝ ΔΑΣΚΑΛΟ ΜΟΥ”, παράλληλα με άλλα πεζά που διάβασαν οι μαθητές.

ΑΣΠΡΟΜΑΥΡΕΣ ΑΝΑΔΡΟΜΕΣ Οι καθηγητές, φρόντισαν να δημιουργήσουν για την εκδήλωση αυτή μια υπέροχη έκθεση, με φωτογραφίες και μπλε ποδιές, ενδεικτικά, απολυτήρια, επαίνους, που φρόντισαν να μαζέψουν από τις παλιές μαθήτριες του Θηλέων. Εκατοντάδες φωτογραφίες “ζωντάνεψαν” τους απρόσωπους τοίχους, και τους έδωσαν ζωή με χαρούμενα χαμόγελα και στιγμές άσβεστες στον χρόνο. Πραγματικά έκλεψε τις εντυπώσεις. Κάθε μια έβλεπε τον εαυτό της 60-50-40-30-20 χρόνια πριν... Ποιος ξέρει αλήθεια τι σκεφτόταν; ανάμεσα σε χαμόγελο ανάμνησης και ένα δάκρυ, άλλοτε σκουπίζοντάς το γρήγορα, και άλλοτε να φεύγει και να κυλά αβίαστο.

Μετά τις ομιλίες, τα τραγούδια και τις αγκαλιές, οι σημερινοί μαθητές πρόσφεραν σε όλες τις “συμμαθήτριες” , αλλά και πολλούς κυρίους που βρέθηκαν στην εκδήλωση, κέρασματα για να κλείσει αυτή η υπέροχη γιορτή όμορφα και γλυκά.